

Napsal uživatel Vladimír Příbyl

Středa, 20 Březen 2024 09:32 - Aktualizováno Čtvrtek, 21 Březen 2024 16:26

Sestry Boromejky si při [děkovné mši v sobotu 23. března](#) připomenou 110. výročí narození [Služebnice Boží Vojtěchy Antonie Hasmandové](#), která svůj život zasvětila Bohu a lásce k bližním; zemřela v pověsti svatosti a kanonizační proces probíhá od roku 1996.

Její jméno je spojeno i s naším vikariátem, neboť od roku 1942 působila jako ošetrovatelka ve slánské nemocnici. K činnosti Boromejek v regionu, a to nejen v Slaném – řeholnice sloužily bližním i v nemocnici na Kladně nebo ve Vincentinu ve Smečně – nám před časem sdělila řadu informací S. M. Iva Moučková.

Pokud jde o Slaný a ctihodnou Vojtěchu poznamenala ... Ve stále rostoucí slánské nemocnici nastoupilo 1. ledna 1901 pět Boromejek ošetrovatelskou službu. Jak se nemocnice rozrůstala, rostl i počet milosrdných sester a boromejská kronika říká: „Po všechna léta zde sestry pracovaly v plné shodě s ostatním personálem. V květnu 1942 byl postaven nový infekční pavilon a v něm bylo v téže roce ošetřeno 150 případů spály s minimálními případy úmrtí. Slánská boromejská komunita žádá svůj pražský mateřinec o posilu, a tak do Slaného přichází sestra Vojtěcha Hasmandová. Nebyla zdravotnice, ale učitelka literatury, ale doba byla zlá a vyžadovala odvalu a nasazení. Boromejka Vojtěcha byla přidělena na ortopedické oddělení a její příchod změnil atmosféru ve vysíleném kolektivu zdravotního personálu. Humorné kousky pomáhaly úspěšně léčit a sestra Vojtěcha se vždy smála se směřujícími se.“

Napsal uživatel Vladimír Přibyl

Středa, 20 Březen 2024 09:32 - Aktualizováno Čtvrtek, 21 Březen 2024 16:26

Další osudy slánské nemocnice, jak napsala S. M. Iva Moučková, zaznamenal Bohumil Hrabal, desátník za mimořádné vojenské služby: „Tyfová epidemie, hrozná a děsivá, provizorní pavilony zřizovány ve veřejných budovách. Lékaři se pustili do boje. Hlásil jsem se dobrovolně, a tak jsem poznal, jakých výkonů pro záchranu člověka je schopna zbožnost v lidských srdcích. Byl jsem vždycky vlažným ve víře, ale zde jsem se naučil skutečně v Boha věřit. Řádové sestry byly totiž při krajně nebezpečné práci duší všeho, co mělo jediný smysl: pomoci trpícímu člověku (!)”

Kronika Boromejek podává současně svědectví o řediteli nemocnice MUDr. Josefu Mouchovi. Ten se snažil, a to v rámci svého úřadu, zvelebit nemocnici i v této kruté době. Našli se však mnozí, jak je v Čechách běžné, kteří se po válce pokusili jeho úsilí očernit. Mezi těmi, kdo prokázali jeho pravé záměry, byly právě Boromejky – sestry z nemocnice. Ale, kdo se jich ujme, až dojde na ně? Z Prahy přišlo rozhodnutí, že do 15. 12. 1959 musí řeholní sestry opustit v pražské oblasti službu v nemocnicích. Důvod? „Vy jste vysoká církevní disciplína! Proč se ještě ptáte po důvodech?“ A tak sestry bez písemné výpovědi odjížděly ze slánské nemocnice 4. 12. 1959.

Napsal uživatel Vladimír Přibyl

Středa, 20 Březen 2024 09:32 - Aktualizováno Čtvrtek, 21 Březen 2024 16:26

[Zobrazit všechny fotografie](#)

Hrob Boromejek na kladenském hřbitově